روزنامه شرق

شنبه ۲۶ فروردین ۱۳۹۱ • ۲۲ جمادی‌الاول ۱۴۳۳ • ۱۴ آوریل ۲۰۱۲ • سال نهم

شماره پیاپی ۱۵۰۳ • شماره ۵۷۹ دوره جدید • ۱۲صفحه+۳۲صفحه ضمیمه • ۱۰۰۰ تومان

کرزای مطرح کرد

پیشنهاد انتخابات ریاست‌جمهوری زودهنگام

گروه جهان: نگرانی‌های امنیتی از وقوع دو رخداد مهم در یک سال؛ این شاید مهم‌ترین دلیلی باشد که رییس‌جمهور افغانستان را واداشته که از خبر احتمال تغییر در برنامه برگزاری انتخابات ریاست‌جمهوری سال ۲۰۱۴ این کشور پرده‌برداری کرده و دلیلش را همزمانی این انتخابات...

صفحه ۶

آزمایش جنجالی موشکی ناکام ماند

سقوط در دریا به جای صعود به فضا

گروه جهان: «کره‌شمالی در پرتاب موشک خود به فضا شکست خورد.» انتشار این خبر تحلیل متفاوت را در میان ناظران تحولات شبه‌جزیره کره‌شمالی در پی داشت. برخی می‌گفتند که کره‌شمالی آن قدرتی نیست که می‌خواهد به دیگران بقبولاند، برخی دیگر اما معتقدند...

صفحه ۶

جنجال عربی یک «سفر استانی»

■ امارات و «اتحادیه عرب» به حضور رییس‌جمهوری در «ابوموسی» اعتراض کردند

صفحه ۳

منتخبان مجلس نهم در آغاز نشست «باغ گیلاس»، عکس: مهدی حسنی، شرق

مذاکره در «باغ گیلاس»

نشست منتخبان مجلس نهم برگزار شد

گروه سیاسی، سروش فرهادیان: شهریار یا شلمچه، باغ یا اتوبوس، گیلاس یا خرما؛ دوگانه‌هایی است برای تصاحب یک صندلی. صندلی‌ای بزرگ‌تر، مهم‌تر و بالاتر از محل نشستن ۲۹۰ راه‌یافته دیگر. جایگاهی که فعلا دو گزینه برای آن مطرح شده: «غلامعلی حدادعادل» و «علی اردشیرلاریجانی». هنوز مجلس نهم اصولگرایان آغاز نشده، دو فراکسیون تشکیل شده است. درون‌باغی‌ها و بیرون‌باغی‌ها؛ درون اتوبوسی‌ها و بیرون اتوبوسی‌ها. مسافران سرزمین خرما و گردآمدگان باغ گیلاس شهریار. آنان که زیر نخل می‌نشینند یا اینان که سایه درخت گیلاس را ترجیح می‌دهند.

دوم: فراکسیون گیلاس

دومین نشست غیررسمی تعدادی از منتخبان به مجلس نهم کیلومترها دورتر از نشست نخست، چهارشنبه شب گذشته در «باغ گیلاس» شهریار برگزارشد؛ با عنوان کلی «نخستین نشست منتخبین مجلس نهم.» حالا مراسم هفته پیش «شلمچه» یک خواهرخوانده هم دارد؛ نشست «باغ گیلاس شهریار»؛ و چه جایی بهتر از شهریار؛ نزدیک نیست، دور هم نیست. یک قدمی تهران است اما تهران نیست. زیر گوش بهارستان است اما خیلی هم توی چشم نیست. از جاده قدیم تهران- کرج که به سمت شهریار بپیچید، از دور دست‌ها تابلوی «باغ گیلاس» خودنمایی می‌کند. باغی مصفا و بزرگ با چند در و چندین تالار؛ جایی در حاشیه شهرستان شهریار استان تازه تاسیس البرز. مردم محلی می‌گویند این باغ روی جاده‌ای قرار دارد که یکی، دو سال پیش کشیده شده؛ جاده‌ای که برخی از آنان معتقدند نباید از آنجا عبور می‌کرده که البته حالا عبور کرده. باغی که هتل آپارتمان هم دارد؛ دانشگاه آزاد شهریار هم در آن کلاس برگزار می‌کند. همه چیز این باغ ورود را تبلیغ می‌کند؛ آب روان و شکوفه‌های گیلاس و خنکای هوا در یک روز گرم. افرادی که مسوول اجرای این نشست هستند می‌گویند مراسم «باغ گیلاس» با هدف حضور ۱۵۰ نفر از منتخبان مجلس نهم تشکیل شده؛ درست مانند نشست «شلمچه». مراسمی با دو نشست در دو تالار: «شقایق» و «زمرد». «شقایق» تالار نشست علنی بود و «زمرد» تالار نشست خصوصی. در «شقایق» به روی همه باز بود و صندلی‌های «زمرد» فقط مخصوص نمایندگان بود. ساعت به شش عصر که نزدیک شد و آفتاب کم‌کم پشت درختان گیلاس پنهان، میهمانان یکی یکی آمدند؛ تعدادی از صنعتگران شهریار و رباط‌کریم، فرمانداران و بخش‌داران. کم‌کم تعدادی از نمایندگان هم وارد شدند؛ از راه دور و نزدیک. از سرخس تا همین اطراف تهران. پذیرایی پیش از شروع مراسم هم روی تخت‌های سنتی زیر درختان سر به آسمان کشیده انجام شد؛ از آن پذیرایی‌های غیررسمی‌ای که فقط قلیان کم داشت. برخی از افراد راه‌یافته به مجلس نهم هم کم‌کم همدیگر را پیدا کردند و خوش‌وبش‌ها شروع شد. نمایندگان مجلس نهمی تازه‌وارد را که چهره‌هایشان آشنا نبود، می‌شد از اطرافیان و همراهان پرتعدادشان تشخیص داد. بعد هم نماز مغرب و عشا برگزار شد تا همه راهی سالن شقایق شوند. «شقایق» جایی بود برای برگزاری همایش روتینی در حمایت از شعار سال؛ یعنی حمایت از تولید ملی و کار و سرمایه ایرانی. نشستی که آنقدر سایه تلاش برای تاثیرگذاری بر ترکیب هیات‌رییسه مجلس نهم بر سر آن سنگینی می‌کرد که «حسین گروسی» نماینده شهریار تا به عنوان متولی مراسم پشت تریبون قرار گرفت و اعلام کرد نسبتی بین این نشست و تعیین رییس مجلس آینده نیست. با این حال آنقدر این شایبه قوی بود که تعدادی از میهمانان صنعتی هم منتظر حضور «علی لاریجانی» بودند و البته متعجب از نیامدنش. نشستی که گویا خیلی فوری برگزار شده بود، چراکه دعوت‌نامه تعدادی از غیرنمایندگان را همان روز به دست‌شان رسانده بودند. بعد هم شام سرو شد و زمان به موعد خداحافظی غیرمنتخبان به مجلس نهم از باغ نزدیک. نوبت که به تالار «زمرد» رسید، بسیاری از میهمانان صنعتی فهمیدند که وقت رفتن است. آواز جیرجیرک‌ها نشان می‌داد که موعد «زمرد» نزدیک شده است؛ اگر شلوغی و بالا بودن تعداد میهمانان علامت برگزاری نشست در سالن شقایق بود، سکوت شب زمان «زمرد» را خبر می‌داد. نشستی که تا دقایقی پس از نیمه‌شب ادامه پیدا کرد. تعداد افرادی که به سالن «زمرد» رفتند کم بود؛ در مراسمی که برای ۵۰۰ نفری شام سرو شد، حدود ۶۰ نفر به سالن «زمرد» راه‌یافتند. هر چند که برخی از مسوولان برگزاری نشست که همگی از نزدیکان «حسین گروسی» نماینده شهریار بودند می‌گفتند که ۱۸۰ نفر دعوت شده اما ۲۲۰ نفر حاضر شدند! اما دبیر جلسه نخست، به «شرق» گفت که با همه منتخبان به مجلس نهم تماس گرفته‌اند و حدود ۸۰ نفر به شهریار آمده‌اند اما ۶۰ نفر در نشست دوم شرکت کردند. گویا آمار منتخبان به مجلس نهم که در «باغ گیلاس» حاضر شدند خیلی برای برگزارکنندگان مهم بود چراکه تمام زورشان را زدند تا معلوم نشود چه کسی آمده و چه کسی نه. از نام آشنایان مجلس هشتم هم «مسعود پزشکیان» و «علیرضا محجوب» بودند. در نهایت هم مایل به اعلام اینکه در جلسه دوم چه گذشت، نشدند اما گویا چیزی شبیه اردوی نمایندگان مجلس نهم در قالب اردوی راهیان نور بوده است؛ اینکه مطلوب است ترکیب هیات‌رییسه مجلس نهم چه باشد و چه کسانی باشند و چه کسانی نباشند. نمایندگان پیشکسوت‌تر هم میدان‌دار بوده‌اند و راهنما. و البته به رسم میزبانی دهن‌های خیری هم برای حضور «حسین گروسی» و «ابراهیم نکو» نمایندگان شهریار و رباط‌کریم که به نوعی میزبان محسوب می‌شدند در هیات‌رییسه مجلس خوانده شده است.

نخست: فراکسیون خرما

برای پی بردن به اهمیت نشست «باغ گیلاس» شاید مثالی بهتر از چگونگی تلاش برای تشکیل فراکسیونی در «سرزمین خرما» نباشد؛ جنوب. همین یک هفته پیش بود که فراکسیون نخست تشکیل شد؛ عده‌ای از منتخبان مجلس نهم در قالب کاروان راهیان نور به «شلمچه» رفتند. جایی کیلومترها دور از پایتخت. در خبرها آمد که تعدادشان ۱۵۰ نفر بوده و بانی‌اش هم آنانی که برای به ریاست رساندن «غلامعلی حدادعادل» تلاش می‌کنند. هر چند که همواره تلاش شد تا ربط این سفر و لابی برای تعیین رییس مجلس آینده پوشانده شود. اما مگر می‌شود بنا بر ادعای «حدادعادل» ۱۵۰ نفر از نمایندگان مجلس نهم دور هم بنشینند و راجع به شغل آینده‌شان حرفی نزنند؛ و مگر می‌شود از شغل آینده گفت اما از رییس نگفت. حالا شاید بتوان یقین پیدا کرد که سرنوشت ریاست بر صندلی مجلس نهم خط‌بندی‌های جدید اصولگرایان را مشخص می‌کند. اگر در مجلس هشتم این «علی لاریجانی» تازه‌وارد بود که جای «حدادعادل» را گرفت و مجلس هشتم را تا حدودی از طرفداری صرف و همه‌جانبه از دولت به سمت یکی به نعل همراهی زدن و چند تا به میخ استقلال کوفتن برد، حالا این «حدادعادل» است که می‌خواهد به جایگاهش برگردد.

ادامه در صفحه ۲

نگاهی به عملکرد یک سال گذشته مترو تهران

سال رکود

گروه جامعه، مهدی افروزمنش: دعوای مترو دیگر فقط دعوای پول نیست، دعوای عملکرد هم هست؛ عملکردی که پس از سال‌ها صعود در سراشیبی سقوط افتاده و شاخص‌های آماری‌اش هر روز کمتر از دیروز می‌شود. این البته مغایر تبلیغات خوش‌آب‌و رنگ رکوردزنی در حفر تونل و اتفاقا خود واقعیت است. عملکرد مترو تهران در ساخت به شدت کاهش یافته است و این نکته شاید امروز خود را نشان ندهد اما برآورد می‌شود اولین نشانه‌ها را در کاهش بهره‌برداری‌های سال ۱۳۹۲ نشان دهد. این افت عملکرد البته از چشم اعضای شورا نیز دور نمانده و همین چند روز قبل بود که رییس کمیسیون عمران در این زمینه هشداری جدی داد. شکیب اعلام کرد که مترو کم‌کاری می‌کند و در سال ۱۳۹۰ سه کیلومتر تونل مترو تحویل داده است. شکیب بیشتر از این اطلاعاتی ارایه نکرده است اما برنامه‌های پیش‌بینی‌شده و عملکرد جلو چشم نشان می‌دهد که حرف او درست است. مطابق برنامه‌های پیش‌بینی‌شده قرار بوده است، مترو تهران در سال ۱۳۹۰ صاحب ۱۵ کیلومتر مترو آماده بهره‌برداری باشد، ۲۰ کیلومتر تونل حفر کرده باشد و ۱۲ ایستگاه جدید را وارد چرخه خدمات‌رسانی کند اما این شرکت تنها ۹ کیلومتر تونل حفر کرد، سه کیلومتر مترو به شبکه اضافه و شش ایستگاه را بهره‌برداری کرد. این یعنی عقب‌ماندگی ۵۰درصدی مترو. قالیباف هم بر همین اساس بود که طی سال ۱۳۸۹ بارها اعلام کرد که تحت هر شرایطی ۱۵ کیلومتر مترو به شبکه اضافه می‌کند و «این را به مردم قول می‌دهم». البته باید اشاره کرد که او در سال ۱۳۸۹ با وجود تمام بدقولی‌ها و مقاومت‌های دولتی بخش بزرگی از وعده خود را عملی کرد. آمارها نشان می‌دهد در سال ۱۳۸۹ حدود ۱۲ کیلومتر مترو حد فاصل شریعتی – قیطریه، انقلاب – آزادی و مسیر جشنواره تحویل شبکه بهره‌برداری مترو تهران شد؛ روندی که ادامه نداشت و در سال ۱۳۹۰ تا مرز سه یا چهار کیلومتر کاهش پیدا کرد.

ادامه در صفحه ۱۱

معاون وزیر نیرو خبر داد

۱۰۰۰ تومان؛ قیمت تمام‌شده هر مترمکعب آب

خبرآنلاین: قیمت تمام‌شده هر مترمکعب آب تا چهار سال دیگر هزار تومان خواهد شد. معاون وزیر نیرو با بیان این مطلب در پاسخ به این سوال که بنابر قانون هدفمندی یارانه‌ها تا پایان برنامه پنجم باید قیمت آب به هزار تومان برسد، در این صورت چهار سال دیگر هر خانواده در بهترین شرایط با توجه به سرانه مصرف ۲۵۰ مترمکعبی باید ۲۵۰ هزار تومان پول آب بدهد، گفت: باید سعی کنیم تا پایان برنامه به قیمت تمام‌شده برسیم. ستاد هدفمندی یارانه‌ها هم سعی دارد با یک تعادل مناسبی پیش رود. ضمن آنکه اگر بخواهیم نرخ تورم را طی این چهار سال محاسبه و تلفات را کم کنیم، خودبه‌خود قیمت همین می‌شود. محمدرضا عطارزاده ادامه داد: سعی داریم تا چهار سال آینده که قرار است آب به نرخ تمام شده عرضه شود از تجهیزات بهتر و تکنولوژی‌های جدید استفاده کنیم تا قیمت تمام‌شده را پایین بیاوریم. وی افزود: در این بین سعی داریم زمانی قیمت هزار تومان را برای هر متر مکعب آب تعیین کنیم که درآمد مردم مناسب باشد تا فشاری به جامعه وارد نشود. معاون وزیر نیرو گفت: واقعیت این است این آبی که دولت به مردم می‌دهد، متوسط کشوری آن هزار تومان تمام می‌شود. بعضی اوقات در برخی از مناطق باید آب را بیش از ۷۰۰ کیلومتر انتقال داد. ضمن اینکه باید هزینه پمپاژ آب، تصفیه و... را هم لحاظ کرد که در این صورت قطعا رقم بالاتر از هزار تومان هم خواهد رفت.

سازمان آگهی‌های روزنامه شرق
تلفنی آگهی می‌پذیرد.
۸۸۶۵۸۵۷۵
۸۸۵۲۴۹۷۴
۸۸۷۵۲۴۹۳
۸۸۷۵۲۱۵۹

خانواده محترم و گرانقدر دادور

درگذشت پدر گرانقدرتان (پدر شهید محسن دادور) را تسلیت عرض نموده. برای آن مرحوم غفران الهی و علو درجات و برای بازماندگان صبر و سلامتی از درگاه خداوند منان مسالت داریم.

سیدابراهیم در از گیسو، محمدهاشم مهیمنی، علی‌اصغر احمدی مهدی رحمانیان، ابوالفضل دوست‌محمدیان، عسگری فقیه حسین رفعتی، هوشنگ صباغان، یوسف‌علی رستمانی سیدعلی خسروی، سید محمد خسروی، غلامرضا رستمی ابراهیم کریمی، سلیمان ملکان، مجتبی رجنی، محسن نجفی نسرین اکبری، عاطفه پهلوان، صدیقه نصیری، امیر سنائی عبدالله شاهینی، سیدحسین حسینی، محمدرضا منصوریان محمدرضا صالحی، عبدالسلام مهیمنی

سرمقاله

دشمنی با تاریخ

مجید تفرشی*

جنجال رسانه‌ای و دیپلماتیک حکومت امارات عربی متحده را می‌توان دور جدیدی از سوءمحاسبه و اصرار بر دشمنی با بیش از سه سده اسناد، مدارک و تاریخ مکتوب و مدون خلیج‌فارس و جزایر سه‌گانه ایرانی تنب بزرگ، تنب کوچک و ابوموسی دانست. نگارنده حدود یک دهه است که با چندین هزار برگ از اسناد رسمی تاریخی آرشیوهای بین‌المللی و به‌خصوص آرشیو ملی و همچنین کتابخانه ملی بریتانیا درباره تاریخ خلیج‌فارس و به‌خصوص سابقه حاکمیت و مالکیت جزایر سه‌گانه مورد ادعای حکومت امارات سر و کار داشته و آنها را به دقت مورد بررسی و مطالعه قرار داده است. هر چه بیشتر این اسناد مورد بررسی و توجه قرار می‌گیرد، بیشتر دریافته می‌شود که دامنه و عمق اصرار حاکمان امارات و لشکر رسانه‌ای و تبلیغاتی آنان بر عربی بودن این سه جزیره ایرانی تا چه حد پوچ و بی‌پایه و به دور از واقعیت‌های تاریخی است. ادعای امارات بر این جزایر، از یک سو نشستن در باد حمایت سیاست‌های توسعه‌طلبانه و متجاوزانه دولت‌های غربی در خلیج‌فارس طی دو سده اخیر است که به‌خصوص از آغاز قرن نوزدهم میلادی توسط بریتانیا آغاز و از زمان خروج نیروهای نظامی آن کشور از خلیج‌فارس، از بعد نظامی توسط آمریکا ادامه یافت و از بعد رسانه‌ای و تبلیغاتی همچنان مورد حمایت بریتانیا واقع شد. ۴۰ سال است که حکومت امارات همچون فرزند نازپرورده‌ای که به جای توکل به توان و دانش خود، به زور و حمایت پدر و ارباب خود اتکا دارد، منتظر مانده تا در فرصتی به خیال خود مناسب ماجرای جزایر را علم کرده و آب به آسیاب دشمنان منافع ملی ایران بریزد. تجربه تاریخی، به‌خصوص در ۳۳ سال پس از انقلاب نشان داده که مساله دشمنی امارات با منافع ملی ایران، به‌خصوص بر سر مالکیت و حاکمیت جزایر سه‌گانه، در واقع یک کوشش غیرمستقیم از سوی حکومت ابوظبی با تهران است که با تایید و حمایت حامیان و پدرخوانده‌های غربی امارات و در جهت منافع بزرگترهای آن حکومت صورت می‌گیرد.

موضوع دیگر، حمایت برخی دیگر از کشورهای عرب منطقه از ادعاهای امارات است. در سال‌های اخیر و در هنگامه مناقشات سیاسی و ارضی دولت‌های عرب منطقه خلیج‌فارس با هم، حتی میان هفت امیرنشین امارات و حقارت مداوم اعراب در تعامل با آمریکا و اروپا و همچنین عدم توانایی و شایستگی اعراب در مدیریت بحران فلسطین و اسراییل، موجب شده تا موضوع جزایر سه‌گانه ایرانی به طور مصنوعی و ساختگی به یک بحث ملی عربی تبدیل شود تا سرپوشی بر این همه اختلافات و شکست‌ها و ناامیدی‌های منطقه‌ای و بین‌المللی اعراب منطقه خلیج‌فارس گذاشته شود. از اسناد مربوط به چند صد سال سابقه تاریخی مساله جزایر سه‌گانه که بگذریم، در طول ۴۰ سالی که از تاسیس حکومت امارات گذشته، ده‌ها هزار برگ اسناد موجود درباره دامنه و گستره کینه و دشمنی سران این همسایه تازه تاسیس و پرادعا با ایران، چه قبل و چه پس از انقلاب خواندنی و شنیدنی و عبرت‌آموز است. از حدود ۲۰۰ سال قبل و به ویژه از ابتدای اعاده حاکمیت ایران بر جزایر سه‌گانه در نوامبر ۱۹۷۱، این موضوع به یک اهرم فشار برای تحت‌الشعاع قرار دادن تحولات منطقه‌ای و تلاش برای باج‌گیری قدرت‌های بزرگ از حکومت‌های مختلف ایران تبدیل شده است. ولی نکته حایز اهمیت این است که در طول این مدت، هیچ حکومتی در ایران (چه خوب و چه بد، چه مردمی و چه غیرمردمی) نه خواسته و نه توانسته منکر حاکمیت تاریخی ایران بر این سه جزیره و دیگر مناطق ایرانی خلیج‌فارس شود. حتی در سال ۱۹۰۳ که به دلیل ضعف و ناتوانی دولت مظفرالدین شاه قاجار، نیروهای نظامی بریتانیا به زور جزایر سه‌گانه را به اشغال خود درآوردند، هیچ دولتی در ایران هرگز از حق تاریخی ایران در مالکیت این جزایر صرف‌نظر نکرد و حتی در مکاتبات محرمانه با بریتانیا و دیگر کشورها، این واقعیت تاریخی را پنهان نداشت.

ادامه در صفحه ۱۱

ضمیمه اول هفته

فعالان سیاسی و اقتصادی بررسی کردند

چشم‌انداز ۹۱

با گفتار و آثاری از:
مرتضی مبلغ، محمد خوش‌چهره
عباس عبدی، فرشاد مومنی
داریوش قنبری

■ پرونده انتخابات فرانسه
سارکوزی؛ ماندن یا نماندن

■ پادشاه تاریکی
پرونده «شیطان در تصوف»

حرف اول

محکم بایستیم

داوود هرمیداس باوند

جزایر سه‌گانه خلیج‌فارس بخشی از تمامیت ارضی ایران است و مطمئنا هر ایرانی می‌تواند به هر بخش از خاک سرزمینش سفر کند و نیازی به توضیح دادن در این‌باره به کشورهای دیگر ندارد. در این میان واکنش امارات متحده عربی به سفر آقای احمدی‌نژاد به جزیره ابوموسی بیشتر بهانه‌ای برای تقابل با ایران است. فضایی به وجود آمده که کشورهای عربی منطقه در مقابل ایران صف کشیده‌اند و از آن طرف هم نظریات و بحث‌های مربوط به سپر دفاع موشکی که قرار است در امارات متحده عربی تحقق یابد سبب شده تا بهانه‌ای برای امارات متحده عربی، شورای همکاری خلیج‌فارس و اتحادیه عرب به‌وجود آید تا ایران را در تنگنا قرار دهند. ایران ضمن آنکه باید روابط حسنه‌ای با همه همسایگان داشته باشد و سعی کند از هرگونه تنش پرهیز کند، لحظات و شرایطی پیش می‌آید که برخی کشورها جسارتی را به سرزمین دیگری در پیش می‌گیرند که خویشتن‌داری و ملاطفت، آنان را نسبت به ادعایشان جری‌تر می‌کند و گمان می‌کنند محق هستند و در نتیجه باید سیاستی محکم در پیش گیرند. با تمام این احوال این رفتارهای اخیر بهانه‌ای بیش، از سوی کشورهای عربی خصوصا خود امارات و شورای همکاری خلیج‌فارس نیست و ایران باید با قوت تمام از جزایر خصوصا ابوموسی به عنوان بخشی از تمامیت ارضی خویش دفاع کند. در برهه زمانی پیش از انقلاب، ایران به همراه عربستان مسوولیت امنیت منطقه را بر عهده داشت و تصمیم بر این بود تا برای رفع نگرانی و رضایت خاطر کشورهای منطقه گام‌هایی برداشته شود. از این رو، تهران نیز امارات متحده عربی و چند شیخ‌نشین کوچک دیگر خلیج‌فارس را به رسمیت شناخت و از آن سو نیز برای رفع هرگونه نگرانی و اطمینان‌بخشی به کشورهای حوزه خلیج‌فارس و گسترش همکاری‌های منطقه‌ای و برقراری امنیت، از حق تاریخی خود نسبت به بحرین چشم‌پوشی کرد و درباره جزیره ابوموسی سیاست مشارکت را پذیرفت که در سرزمین خودش با کشور دیگری مشارکت داشته باشد و بنابر این با شارجه در این‌باره توافق کرد. در اواخر قرن ۱۹ و اوایل قرن ۲۰ دولت انگلستان به دلایل اهمیت استراتژیک و خصوصا به دلیل سیاست‌های روسیه تزاری درخصوص دستیابی به آب‌های خلیج‌فارس از یک سو و مطرح‌کردن راه‌آهن برلین- خلیج‌فارس از سوی آلمان‌ها از سوی دیگر اعلامیه‌ای را منتشر کرد که در آن تاکید شده بود دولت بریتانیا اجازه نمی‌دهد تا سلطه بلامنازع انگلیس در خلیج‌فارس مورد چالش کشورهای دیگر قرار گیرد و حتی در این‌باره تا پای جنگ نیز پیش می‌رود.

ادامه در صفحه آخر